

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 751/2025-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1/ [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], 2/ [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], a 3/ [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], zastúpených Mgr. Dávidom Štefankom, advokátom, Povožnícka 18, Bratislava, proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 1T/122/2017-1139 z 12. júla 2022 a uzneseniam Krajského súdu v Trnave č. k. 3To/78/2022-1245 z 18. apríla 2023 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo/68/2023 z 18. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 25. septembra 2025 domáhajú vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a ochranu súkromného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy rozhodnutiami súdov o proti nim podanej obžalobe a ich odvolaní a dovolaní v trestnom konaní.

II.

2. Ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom okresného súdu po zamietnutí odvolaní sťažovateľov ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením krajského súdu bola sťažovateľka uznaná vinnou z pokusu obzvlášť závažného zločinu vydierania a sťažovatelia z pomoci na tomto pokuse. Dopustili sa ho tak, že od augusta do októbra 2015 sťažovateľka utvrdzovaná radami sťažovateľov nútila poškodeného zaplatiť jej 70 000 eur, ktoré im poškodený dlhoval, a v takom prípade, že nezverejní videá a fotografie zobrazujúce jeho mimomanželské sexuálne praktiky s poškodenou. Za to bol každému z nich uložený trest odňatia slobody na päť rokov.

3. Spáchanie skutku považovali okresný a krajský súd za preukázané z výpovede poškodeného, ktorý uviedol, že po návrate z dovolenky, na ktorej bol od 30. júla do 10. augusta 2025, našiel

uzavreté firemné priestory a dozvedel sa, že sťažovateľ 2 (jeho spoločník) s príbuznými počas dovolenky v týchto priestoroch prehľadával jeho počítač. Tomu nasledovalo to, že poškodenú sa pokúšal kontaktovať sťažovateľ 2 a sťažovateľka 1 poškodenému pred jeho domom 14. septembra 2025 povedala, že má jeho veci z počítača a že zničí jeho rodinu a rodinu poškodenej a má mu priniesť 70 000 eur. Následne kontaktovala manželku poškodeného. Poškodený podal 16. septembra 2015 trestné oznámenie. Sťažovateľka pokračovala v kontaktovaní sťažovateľa a jeho manželky telefonicky a prostredníctvom SMS a zdôrazňovala mu, že tie veci potom nepoužijú. Sťažovatelia poškodenému pri návšteve v ich byte 5. októbra 2025 povedali, že od neho chcú 70 000 eur a potom mu vrátia jeho veci. Sťažovatelia poškodeného následne opakovane telefonicky kontaktovali a 30. októbra 2025 od neho peniaze žiadali v nákupnom centre za prítomnosti jeho manželky.

4. Okrem toho svedok █████ vypovedal, že sťažovateľ 2 mu dal obálku s pokynom vhodit' ju do schránky poškodenej, čo aj urobil a poškodená poškodenému následne volala, že jej do schránky niekto vhodil ich intímne fotografie. Svedok █████ opísal ako na podnet sťažovateľa 3 prehliadol nezabezpečený počítač poškodeného, v ktorom našiel intímne videá a fotografie poškodených, o čom informoval najprv sťažovateľa 3 a potom sťažovateľku 1 a sťažovateľa 2. Okrem toho svedok █████ popísal, ako bol prítomný na stretnutí so sťažovateľom, na ktorom preberali použitie fotografií. Okresný súd okrem toho poukázal na prepisy telefonických hovorov medzi poškodeným a sťažovateľkou, z ktorých vyplynulo, že poškodený sľubuje zaplatiť žiadaných 70 000 eur za to, že mu ona vráti jeho fotografie.

5. Proti uzneseniu krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie, ktoré najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením odmietol. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku identifikovali v tom, že na krajskom súde rozhodoval sudca, ktorý v prípravnom konaní v ich veci vydal príkaz na vyhotovenie obrazových, zvukových a obrazovo-zvukových záznamov a tri príkazy na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky. Z tej istej skutočnosti vyvodili i dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Najvyšší súd k tomu uviedol, že okresný aj krajský súd rozhodli v zákonnom zložení, keďže k prideleniu vecí došlo podľa rozvrhov práce súdov. Podľa najvyššieho súdu dôvodom na vylúčenie sudcu je len skoršie rozhodovanie vo veci, no nie v prípravnom konaní. Sudca okresného súdu vydal príkazy, teda nerozhodoval vo veci, čo neodôvodňuje jeho vylúčenie. V tejto súvislosti najvyšší súd poukázal na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva s tým, že tomu zodpovedajú aj jeho rozhodnutia.

6. Sťažovatelia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku identifikovali v porušení ich práva na obhajobu tým, že neboli vykonané navrhované dôkazy a zohľadnené ich argumenty. Osobitne, že nebola vypočutá manželka poškodeného, ktorá mohla vypovedať o podstatných skutočnostiach. Namietli, že tvrdenia poškodeného neboli nijak overené. Podľa sťažovateľov krajský súd porušil zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného. Podľa sťažovateľov si súdy dotvorili skutkový stav a vychádzali iba z výpovedí poškodeného, pričom nezohľadnili skutočnosti v ich prospech. Najvyšší súd k tomu uviedol, že oba súdy dostatočne jasne a zrozumiteľne uviedli dôvody, pre ktoré nevykonali výsluch svedkyne, keďže nemohol viesť k zmene dôkaznej situácie. Skutočnosti, o ktorých mala svedkyňa vypovedať, už boli potvrdené inými dôkazmi, ktoré potvrdili tvrdenia poškodeného. Najvyšší súd poukázal na to, že okresný súd vysvetlil odmietnutie ďalších návrhov na doplnenie dokazovania, s čím sa

stotožnil aj krajský súd. Podľa najvyššieho súdu výpoveď manželky poškodeného nemohla ovplyvniť posúdenie hrozby inej ťažkej ujmy, pretože rozhodujúce bolo preukázanie úmyslu spôsobiť inú ťažkú ujmu.

7. Sťažovatelia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku identifikovali v tom, že súdy nezohľadnili skutočnosti, ktoré mali byť v ich prospech, a vychádzali z dôkazov, ktoré boli zabezpečené na základe príkazov vylúčeného sudcu. Podľa sťažovateľov sa okresný súd riadil iba výpoveďou poškodeného, ktorého výpovede v dôležitých častiach neboli potvrdené ďalšími dôkazmi, a zároveň odmietol vykonať výsluch manželky poškodeného napriek tomu, že mala byť svedkyňou vydierania. Podľa sťažovateľov dôkazy nepreukázali skutkovú podstatu vydierania. Uvedli, že príkazy neboli náležite odôvodnené. Najvyšší súd k tomu uviedol, že sudca, ktorý vydal príkazy, nebol zaujatý, a preto dôkazy získané z odposluchov nie sú nezákonné. K námietke nedostatočného odôvodnenia príkazov uviedol, že to sťažovatelia nenamietli v konaní o odvolaní, a preto ju podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku nemožno zohľadniť.

8. Sťažovatelia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku identifikovali v tom, že skutok nebol vydieraním. Nebolo možné ustáliť škodu 70 000 eur, keďže chceli peniaze, ktoré im poškodený dlhoval, a nepredpokladali, že by od neho všetky získali. Svoje konanie nepovažovali za trestné, keďže zákonne vyvíjali tlak v intenzite, ktorá nie je vydieraním. Podľa sťažovateľov malo byť poľahčujúcimi okolnosťami aj to, že čin spáchali v ospravedliteľnom silnom citovom rozrušení a pod vplyvom tiesnivých osobných a rodinných pomerov. Poukázali tiež na to, že im boli uložené rovnaké tresty, hoci sťažovateľ 2 sa na skutku podieľal v minimálnej miere a napriek tomu bol potrestaný rovnako.

9. Najvyšší súd zdôraznil, že sťažovatelia 70 000 eur žiadali s hrozbou zverejnenia kompromitujúcich fotografií a výška tejto čiastky bola preukázaná. Doplnil, že veriteľ môže zákonnými prostriedkami žiadať svoju pohľadávku, ak však použije nátlak presahujúci zákon, môže sa dopustiť vydierania. Zdôraznil, že hoci nevera poškodeného mohla byť známa, neznižuje to relevanciu hrozby, ktorá bola spojená s výslovnou požiadavkou. Sťažovatelia sa vyhrážali zverejnením fotografií a došlo aj k ich odoslaniu. Nemožno tak legitimizovať konanie sťažovateľov poukazom na nemorálne správanie inej osoby. Už hrozba zverejnenia intímneho obsahu môže vyvolať psychickú ujmu a môže ísť o závažný zásah do súkromia. Nemožno spochybňovať hrozbu inej ťažkej ujmy len morálnym hodnotením poškodených. Najvyšší súd uzavrel, že skutok sťažovateľov vykazuje znaky trestného činu vydierania. Najvyšší súd ďalej poukázal na to, že súdy zistili viac poľahčujúcich okolností, a preto znížili hornú hranicu trestnej sadzby podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona a tiež im podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona trest mimoriadne znížili. Keďže k odovzdaniu požadovaných peňazí nedošlo, správne bol ich skutok kvalifikovaný ako pokus. Najvyšší súd zdôraznil, že tieto okolnosti nemali zásadný význam pre uloženie trestu, ktorý bol určený v rozsahu zodpovedajúcom zákonu.

III.

10. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti pokračujú v argumentácii, ktorú prezentovali v dovolaní. Namietajú zaujatosť jedného zo sudcov, ktorý mal byť podľa nich vylúčený z rozhodovania na krajskom súde. Opätovne namietajú hodnotenie dôkazov a to, že okresný súd odmietol vykonať výsluch manželky poškodeného. Opakujú námietky o nezákonnosti v prípravnom konaní vydaných

príkazov. Sťažovatelia zastávajú názor, že nenaplnili skutkovú podstatu trestného činu vydierania a že súdy nezohľadnili ďalšie poľahčujúce okolnosti. Za nespravodlivé považujú, že im bol udelený rovnaký trest, hoci sa na skutku nepodielali rovnako. Napokon podľa ich názoru nedostali odpoveď na to, prečo mal byť skutok spáchaný v štádiu pokusu. Postupy všeobecných súdov považujú za nezákonné a ich rozhodnutia za nepreskúmateľné. Dodali, že krajský a najvyšší súd sa na rozhodnutie okresného súdu pozerali nekriticky, nesprávne súhlasili so všetkým, čo bolo v rozsudku okresného súdu, a konanie malo viaceré vady, ktoré krajský a ani najvyšší súd nenapravili.

IV.

11. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľov ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom okresného súdu bol na ich odvolanie príslušný rozhodnúť krajský súd. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľov ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom krajského súdu bol na ich dovolanie príslušný rozhodnúť najvyšší súd. Ústavná sťažnosť je tak proti rozsudkom okresného a krajského súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

12. V rozsahu proti rozsudku krajského súdu tak tomu nie je v časti, v ktorej sťažovatelia namietajú to, že krajský súd sa dopustil zjavného skutkového omylu, keď z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že sťažovatelia spáchali skutok opísaný v rozsudku okresného súdu. V tejto časti je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Pritom treba vychádzať z toho, že rozporné so základným právom na súdnu ochranu je súdne rozhodnutie, odôvodnenie ktorého je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rozporné s právom na spravodlivé súdne konanie je súdne rozhodnutie, ktorého dôvody sú založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

13. Nemožno dospieť k záveru, že rozhodnutie krajského súdu spočíva na zjavnej skutkovej chybe. Podstatou skutku sťažovateľov bolo to, že od augusta do októbra 2015 sťažovateľka utvrdzovaná radami sťažovateľov nútila poškodeného zaplatiť jej 70 000 eur, ktoré im poškodený dlhoval za to, že nezverejní videá a fotografie zobrazujúce jeho mimomanželské sexuálne praktiky s poškodenou. Spáchanie tohto skutku bol preukázané dôkazmi, pričom nešlo len o výpoveď poškodeného, z ktorej oba súdy pochopiteľne vychádzali. Spáchaniu skutku nasvedčovali aj výpovede svedkov ■■■■■ a ■■■■■ a prepisy telefonických hovorov medzi poškodeným a sťažovateľkou. Skutkové závery rozsudku krajského súdu nie sú zjavne mylné, čo vylučuje, že by ním došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

14. I v rozsahu proti uzneseniu najvyššieho súdu je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a z tohto dôvodu bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. I pri posúdení uznesenia najvyššieho súdu treba vychádzať z toho, že rozporné so základným právom na súdnu ochranu je súdne rozhodnutie, odôvodnenie ktorého je úplne odchylné od veci

samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rozporné s právom na spravodlivé súdne konanie je súdne rozhodnutie, ktorého dôvody sú založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

15. Sťažovatelia rozhodnutie najvyššieho súdu nenapadli samostatnou argumentáciou, ktorú by bolo možné oddeliť od dôvodov, pre ktoré spochybňovali rozhodnutie krajského súdu. Najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia vyjadril ku každému dovolaciemu dôvodu sťažovateľov s podrobným odôvodnením, prečo nie sú dôvody dovolania splnené. Nielen z argumentácie sťažovateľov, ale ani zo samotného rozhodnutia najvyššieho súdu neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by naznačovali jeho svojvoľný postup pri posúdení dovolania sťažovateľov.

16. Najvyšší súd sa vyjadril, prečo nebol daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, keďže krajský súd rozhodol v zákonom zložení a nebol ani dôvod na vylúčenie namietaného sudcu, pretože na okresnom súde nerozhodoval vo veci samej. Keďže namietaný sudca nebol zaujatý, dôkazy získané z odposluchov nemožno považovať za nezákonné, a preto ani nedošlo k naplneniu dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Z účasti namietaného sudcu na rozhodovaní o vydaní príkazov v prípravnom konaní nemožno vyvodiť to, že by tento sudca bol zaujatý. Je tomu tak preto, že pri rozhodnutiach v prípravnom konaní nie je posudzovaná vina podozrivých osôb, ale dochádza k posúdeniu toho, či doteraz zistené skutočnosti odôvodňujú zásah do práv osôb, ktorých komunikácia má byť monitorovaná. Z toho, že sudca dospel k záveru o dôvodnosti týchto zásahov do súkromia dotknutých osôb, nemožno vyvodiť jeho zaujatosť pri rozhodovaní o vine a treste. To platí osobitne v situácii sťažovateľov, ktorí v odvolacom konaní nenamietali nedostatočné zdôvodnenie príkazov, ktoré v prípravnom konaní vydal namietaný sudca. Preto nemožno dospieť k záveru, že by namietaným uznesením najvyššieho súdu v tejto časti jeho úvah boli porušené základné práva sťažovateľov na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy.

17. Čo sa týka námietok sťažovateľov, ktoré sa týkali zisteného skutkového stavu a nevykonania nimi navrhnutého dôkazu, treba vychádzať z toho, že dovolaním nemožno účinne namietat hodnotenie dôkazov. Okrem toho za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. V prípade, ak súd odmietne vykonať navrhnutý dôkaz, musí to odôvodniť (I. ÚS 350/08). Tak ako uviedol najvyšší súd, treba uviesť, že okresný a krajský súd náležite odôvodnili, prečo navrhovaný dôkaz výsluchom manželky nevykonali. Základom ich úvahy bolo to, že konanie sťažovateľov bolo preukázané z ďalších vykonaných dôkazov. Ani z argumentácie sťažovateľov v ústavnej sťažnosti nie je zrejmé, akým spôsobom bola výpoveď manželky poškodeného spôsobilá vyvrátiť rozhodujúce skutkové zistenia.

18. Najvyšší súd takisto podrobne a zreteľne vysvetlil, prečo nebol daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Právne posúdenie najvyššieho súdu, ktoré sa týkalo toho, že sťažovatelia sa dopustili pokusu trestného činu vydierania, nie je zjavne mylné. Bolo

zrejme, že sťažovatelia svojím konaním chceli pod hrozbou zverejnenia intímnych fotografií poškodených získať 70 000 eur. Najvyšší súd k tomu doplnil úvahu krajského súdu a bez prvkov právneho omylu uviedol, že hoci nevera poškodeného mohla byť známa, neznižuje to relevanciu hrozby, ktorá bola spojená s výslovnou požiadavkou zaplatiť sťažovateľom 70 000 eur za to, že nezverejnenia intímne fotografie poškodených. Z hľadiska ústavného posúdenia nič nemožno vytknúť ani úvahe najvyššieho súdu, ktorý zdôraznil, že trest bol sťažovateľom uložený v rámci trestnej sadzby po zohľadnení toho, že v ich veci prevažoval pomer poľahčujúcich okolností a boli dané dôvody na mimoriadne zníženie trestu. Záver najvyššieho súdu o tom, že uznesenie krajského súdu nie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, preto nemožno považovať za zjavne mylný. To vylučuje, že by namietaným uznesením najvyššieho súdu bolo porušené základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu